

Římskokatolická farnost ve Šternberku
a pastorační rada farnosti pro vás připravili
**postní
DUCHOVNÍ OBNOVU**

s P. Leo Zerhau, nemocničním kaplanem z Brna

v sobotu 10. března 2007

v jídelně lesnického učiliště

na Opavské ulici ve Šternberku

Téma: Bolest a soucit,

pohled víry na nemoc a utrpení.

- 8,30 - zahájení - ranní modlitba
- 9,00 - I. přednáška - meditace
- 10,30 - II. přednáška - meditace
- 11,30 - modlitba bolestného růžence
- 12,00 - oběd
- 13,00 - konference, kněží odpovídají na vaše dotazy
- 14,30 - III. přednáška - meditace
- 15,30 - kající pobožnost a příležitost ke svátosti smíření
- 16,15 - křížová cesta ve farním kostele
- 17,00 - mše sv. ve farním kostele

Zařídte si účast na obnově tak, abyste neodcházeli přede mši sv. Duchovní obnova bez mše sv. není úplná a vytrácí se její pravý účel.

Přihlášky získáte na faře ve Šternberku, Farní 3, tel: 585 013 714

nebo po bohoslužbách v sakristii kostela.

Režijní poplatek činí 170 Kč.

Vyplněnou přihlášku s poplatkem odevzdejte v obálce na faře ve Šternberku. Závazně se přihlašujte do 5. března 2007!

Centrum pro rodinný život
a farnost Šternberk
vás zve již na tradiční

POUŤ MANŽELŮ

ve Šternberku v sobotu 24. března 2007
v chrámu Zvěstování Panny Marie
s duchovní obnovou pro manželské páry,
kterou vede **biskup Pavel Posád** z Litoměřic

- 9,30 - modlitba radostného růžence, příležitost ke svátosti smíření
- 10,00 - mše sv. s obnovou manželských slibů, hlavní celebrant biskup Pavel Posád
- 12,00 - oběd v jídelně lesnického učiliště,
- 13,00 - duchovní program, přednášky a beseda s biskupem Pavlem Posádem
- 16,00 - adorace a závěr pouti ve farním kostele

Kdo se zúčastní celého programu i s obědem,
přihlašujte se nejpozději do 20. března 2007 na adresu:

Římskokatolická farnost Šternberk,

Farní 3, 785 01 tel: 585 013 714, email: farasternberk@seznam.cz

Významná životní jubilea našich farníků:

14.2. se dožila paní **Marie Klimková** ze Želechovic 93 let. Za celou rodinu jí přeje dcera Marie hodně zdraví, spokojenosti, Božího požehnání, a po smrti království nebeské!

Paní **Milada Póčová** se dožila v únoru kulatých 80 let!

Pozvánka do farní knihovny

Dovolujeme si Vás pozvat do farní knihovny k výběru dobré knihy pro odpočinkovou četbu, k pobavení, ale i k získávání užitečných informací a především k prohlubování víry.

V nabídce je pro Vás k dispozici již 810 titulů, a to duchovní a odborné literatury, beletrie a knih pro děti. Právě pro ně byla významně rozšířena nabídka, přibylo několik desítek nově zakoupených knih.

Přijďte, jistě si vyberete.

Knihy je možné zapůjčit každou neděli po mši svaté.

Drobné oznamy

prodám pianino August Forster, hnědé, vysoký lesk

Malý farní pěvecký sbor přibere další členy ochotné zpívat, a to do všech hlasů. Zkouška každou sobotu v 18.hod. na faře. Přijďte nás posílit!

MĚSÍČNÍK UNIČOVSKÉ FARNOSTI

Březen 2007 Ročník 3 Číslo 2

SLOVO ŽIVOTA NA BŘEZEN

„Kdo sejí v slzách, žnout budou s jásotem.“ (Žalm 126,5)

Toto Slovo života je vybráno z žalmu, který velebí rozhodný a mocný zásah Boha, který vysvobodil svůj lid z vyhnanství v Babylónii a v průběhu dějin zakročil pokaždé, když vidí, že je jeho lid sklíčený, zdrcený a ohrožený zlem.

Osud každého z nás je tu působivě zobrazen: na jedné straně nejistota, úzkost rozséváče, který svěřuje zemi semeno (bude úrodný rok? vzejde obilí?), na druhé radost z vytožené sklizně.

„Kdo sejí v slzách, žnout budou s jásotem.“

Když přemýšlíme o svém životě, napsala Chiara Lubichová, často si ho představujeme jako harmonický „sled dní, v nichž si dáváme předsevzetí, že jeden bude lepší než druhý, naplněný dobře vykonanou prací, studiem, odpočinkem, hodinami strávenými v rodině, na setkáních, schůzkách, sportovním či časem k zotavení..., které trávíme v určitém řádu a pokoji (...). V lidském srdci existuje stále naděje, že se vše bude odvíjet právě tak, a ne jinak.

Ve skutečnosti se ale naše „Svatá cesta“ odvíjí jinak, protože Boží záměry jsou jiné. A Bůh myslí na to, aby do našeho programu vložil i jiné prvky, které chce nebo dopouští, aby náš život získal opravdový smysl a dosáhl cíle, pro který byl stvořen. Proto přicházejí fyzické i duchovní bolesti, nemoci, tisíce utrpení, která spíše vypovídají o smrti než o životě.

Proč? Snad proto, že Bůh chce smrt? Ne, naopak, Bůh miluje život, ale život tak plný, tak plodný, jaký bychom si – s celým svým úsilím o dobro, o mír a všechno kladné – nikdy nedokázali představit“ (1).

Proto toto přirovnání k rozséváči, který zasévá semeno, které je předurčeno k zániku a je znamením našich námah a utrpení, a přirovnání k ženci, který sbírá úrodu z klasů, které z tohoto zániku vzešly: „Jestliže pšeničné zrna nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek.“ (2)

„Bůh chce, abychom během života zakoušeli určitý druh smrti – nebo někdy i různé druhy smrti – ale (...) kvůli tomu, abychom přinášeli život, abychom konali díla, která jsou na jeho úrovni, a ne jen na úrovni nás, obyčejných lidí. To je smysl našeho života: život bohatý, plný, překypující, život, který by byl odleskem jeho života.“ (3)

„Kdo sejí v slzách, žnout budou s jásotem.“

Jak žít toto Slovo života? Opět nám radí Chiara, která nás vede k uskutečňování Božího slova: „Je zapotřebí dát hodnotu bolesti, malé či velké, vzít ji v úvahu (...). Dát hodnotu zvláště námaze a oběti, kterou vyžaduje láska k bližnímu: to je naše typická povinnost.“ (4) To je bolest, která plodí život!

A k tomu dochází, aniž bychom si to uvědomovali, také tehdy, když nevidíme výsledek. Víme však, že občas „někdo zasévá a jiný sklízí“ (5). Jakou budoucnost mají děti, které se snažíme co nejlépe vychovávat? Kdo uvidí výsledky mého společenského nebo politického úsilí? Nikdy nepodlehne únavě v konání

dobra (6), plody přijdou možná později, možná jinde, ale přijdou.

Naději, jistotu, zaručený cíl máme na životní cestě před sebou. Těžkosti, zkoušky, protivenství, která nás občas trápi, jsou nutným přechodem, který nám otevírá blaženost a radost.

„Pokračujme dál! V každé bolesti se dívejme dále. Nezastavme se jen u té nejistoty, u té zkoušky... Dívejme se na úrodu, která přijde.“ (7)

„Kdo sejí v slzách, žnout budou s jásotem.“

Patricie, dvaadvacetiletá studentka práv, nedávno nastoupila jako asistentka ředitele jednoho oddělení. „Už od začátku,“ říká, „jsem si předsevzala, že se budu ve své práci stále zlepšovat a udržovat takový vztah se svými kolegy, aby se každý cítil doceněný.“

Ale často je třeba jít proti proudu a bránit vlastní principy až do krajních důsledků, jak k tomu dodává: „Jeden důležitý člověk z našeho pracovního prostředí, který požíval jistých výhod, se choval vyloženě nečestně. Musela jsem mu to říci.“

Protože Patricie vyjádřila svůj názor, přišla o práci. „Velice jsem trpěla, ale zároveň jsem byla klidná, protože jsem věděla, že jsem jednala správně.“ Nezoufala si, protože si silně uvědomovala, že má Otce, pro kterého je všechno možné a který ji nesmírně miluje. V ekonomické a pracovní situaci, která panuje v Paraguayi, se to zdálo nemožné, přesto tentýž večer dostala dvě pracovní nabídky. A nová práce je dokonce lepší než ta předchozí a více souvisí s jejím studiem. Fabio Ciardi a Gabriella Fallacara

1. Cercando le cose di lassù, Città Nuova, Řím 1992, str. 83-84;
2. Jan 12, 24; 3. Op. cit, str. 84; 4. Ibid., str. 102; 5. Jan 4, 37;
6. Srov Gal 6, 9; 7. Op. cit., str. 85.

Jednoměsíčník **DOKOJ VÁM!** vydává Římskokatolická farnost v Uničově. Neprodejně! Určeno pro vnitřní potřebu farnosti. Redakční rada: P. Josef Janek (*jj*), Jiří Hájek (*jihá*), Jitka Šenková (*jiše*), Dagmar Bradáčová (*dabr*), Jaroslav Kocůrek (*jako*), Jitka Kocůrková (*jiko*), František Vomáčka (*frvo*), František Kovařík (*frko*), Klárka Hájková (*klhá*). Grafická úprava (*jako*). Tiskne KartoTisk, Šumperk, tel: 737 132 766. E-mail: vomacka.fany@seznam.cz. Příspěvky posílat do 20. dne v měsíci psanou formou, na disketě, elektronickou poštou. Nevyžádané příspěvky se nevracejí. Římskokatolická farnost, Kostelní náměstí 153, 783 91 Uničov, tel: 585 054 500, E-mail: rkfunicov@tiscali.cz

Zápisky z Farní kroniky 1915 - 1943 IV. část

Vážení čtenáři, dnes se podíváme do Farní kroniky na zmínky o epidemiích. Věnovány jsou jim celkem dva krátké zápisy:

Ríjen a listopad 1918. V měsících říjnu a listopadu řádila chřipka s mnoha zápaly plic. Bylo 7 úmrtí: 4 z města a 3 cizí ve zdejší nemocnici zemřeli. Obecné a měšťanské školy byly na měsíc uzavřeny, od 7.10. do 6.11. V chlapecké obecné škole z 262 žáků 148 onemocnělo. Právě tak z dívčí obecné školy a obou měšťanských škol přes polovinu dětí onemocnělo.

Leden a únor 1936. Skrže nepříznivé zimní počasí dostavily se u dětí nakažlivé nemoci. Řádily spalničky, záškrt a spála. Tyto nemoci byly epidemického charakteru – zde i v celém okolí. Ve zdejší nemocnici bylo občas ošetřováno přes 70 dětí. Nemocné museli často kvůli nedostatku místa provizorně umístit, až tři děti na jednu postel. Také dospělí byli takto postiženi. Bylo více úmrtí. Bože, pomoz!

Z FARNÍ KRONIKY

Dovolil jsem si přidat komentář k prvnímu zápisu: Jedná se podle všeho o epidemii, kterou dnes známe pod názvem „španělská chřipka“. Vypukla v závěru 1. světové války a vyžádala si ve světě asi 50 miliónů obětí, což je asi 5x více, než celá válka, která právě 11.11.1918 skončila. Stanovení celkového počtu obětí chřipky je pouze přibližné, vzhledem ke zmatku, v němž se právě svět nacházel – doznívající válka, revoluce v Rusku, neklid v Číně, apod. Protože tisk zemí zapojených do války referoval zejména právě o těchto událostech, objevila se první tisková zmínka o epidemii nejdříve ve Španělsku, které do válečných událostí nebylo zavlečeno. Zde

poprvé zaregistrovali tuto informaci američtí novináři a tak vyšlo z jejich pera pojmenování „španělská chřipka“. Oproti jiným chřipkovým epidemiím, vyvolaným odlišným podtypem viru, se španělská chřipka vyznačovala zvýšenou úmrtností mezi mládeží a lidmi v produktivním věku, u nichž se běžně chřipky takovou silou neprojevovaly. (jihá)

TIP NA NEDĚLNÍ VÝLET XIX. část

Dnes půjdeme do lesa. Možná do něho s tímto článkem poneseš tak trochu i ono pověstné dříví, neboť kdopak z Uničova by neznal Rešovské vodopády? Nečekejte tedy nějaké překvapivé novinky, ale proč si neshnout znovu dohromady, to, co už známe...

Rešovské vodopády jsou hezké v každém ročním období. Za mrazu, za letního žáru i v plískanici. Jsou to největší vodopády nízkého Jeseníku a vyhlášeny Národní přírodní památkou byly již roku 1966. Říčka, která si zde mezi skalami prorazila cestu, se jmenuje Huntava. Později se ve Valšovském Žlebu vlévá do Oslavy.

Toto pěkné místo je dostupné z mnoha výchozích bodů. Z tras, které máme odkoušeny, mohou jmenovat:

1. Od kostela v Tvrdkově. Jde se pěkně z kopečka a ze všech zmíněných variant vás jediné tato přivede k vodopádu seshora po zdolání přibližně 3,5 km.
2. Z Rudy je to odhadem 3 km polní

a posléze lesní cestou, vesměs z kopečka.

3. Z Valšovského Žlebu se jde údolím po pěkné, rovné a široké cestě. Při volbě této trasy se vám úspěšně podaří vyvarovat prudkých převýšení, je možno vzít si i dětský kočárek. Výjimkou je pouze několik posledních stovek metrů stoupání před vodopádem. Ale něco za něco. Tato nenáročná cesta uprostřed luk a lesů je nejdelší, měří přibližně 6 km.

4. Naopak, varianta, při níž dosáhnete cíle nejrychleji, začíná pod hospodou v Rešově. Vyzkoušeli jsme ji letos v únoru. Do Rešova se dopravíte z Uničova přes Šumvald, Břevenec, Tvrdkov, Horní Město a Skalky, kde odbočíte doprava. Po celkových 24 kilometrech vypnete motor na prostranství u hospody v Rešově. Čeká vás 1,5 kilometru prudkého klesání mezi venkovskými i rekreačními staveními.

Zatímco v Uničově vzhledem k letošnímu počasí pomalu ani nevíme, jak vypadá sníh, v Rešově sníh mají. Pomaličku odtává a překonává podél cesty nastrčené vyřazené koupelnové vany, na nichž vytváří jakési umělé kaskády. I když to určitě zdejší usedlíci neměli v úmyslu, vypadá to jako malá upoutávka na to, co má přijít. Před Fialovým mlýnem klesání končí a po několika stech metrech stoupání jste v cíli. Na skalisku naproti dolní kaskádě vodopádu je už řadu let postaven hezký dřevěný altánek, kde lze posvačit.

Až pak budete při zpáteční cestě prudce stoupat vesnicí vzhůru k zaparkovanému vozu, budiž vám útechou představa, že tato cesta je pro zdejší obyvatele každodenní záležitostí. (jihá)

Kontrolní otázka:

Teče Uničovem i voda z Rešovských vodopádů?

Odpověď:

Ano. Říčka Huntava je přítokem Oslavy, která u Nové Dědiny napájí řeku Oskavu. (vav)

„Hle, stojím u dveří...“

Spisovatel Lane Adams jednou přirovnal proces duchovního růstu ke spojenecké strategii osvobozování ostrovů v jižním Pacifiku během druhé světové války. Nejprve ostrov „změkčili“ - oslabili odpor nepřátelských opevnění bombardováním z lodí. Pak na ostrov pronikla malá skupinka námořní pěchoty, která tam vytvořila „předmostí“ - malý kousek ostrova, který měli plně pod kontrolou. Jakmile bylo takové přemostí vytvořeno, nastal dlouhý proces osvobozování zbytku ostrova, kousek po kousku. Nakonec získali vládu nad celým ostrovem, neobešlo se to však bez úporných bojů.

Adams viděl paralelu v tomto: než nás Kristus obsadí při obrácení, musí nás někdy „změkčit“ tím, že na nás dopustí problémy, s nimiž si nedokážeme poradit. Někteří sice otevrou své srdce Kristu hned, jakmile poprvé zaklepe, většina z nás ale klade odpor a brání se. Naše zkušenost době před obrácením odpovídá tomu, jako by Ježíš říkal: „Hle, stojím u dveří a bombarduji!“ Když se Kristu otevřeš, získá Bůh v tvém životě „předmostí“. Možná si myslíš, žeš mu vydal celý svůj život; skutečnost je však taková, že ve svém životě máš spoustu věcí, o nichž ani nevíš. Bohu jsi schopen dát jen tolik ze svého života, čemu v dané chvíli rozumíš. To je v pořádku. Má-li Kristus v tobě předmostí, zahájí kampaň, při níž obsazuje stále více území, až mu nakonec patří celý tvůj život. Neobejde se to bez bojů a bitev, ale konečný výsledek je předem jasný. Bůh slíbil, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista. (Flp 1,6)

Učednictví je proces připodobňování se Kristu, tím dosahujeme jednoty víry a poznání Syna Božího, dorůstaje do zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti (Ef 4,13). Zralé lidství měřeno mírou Kristovy plnosti, to je tvé určení. Cestuješ tam ale po celý svůj život. (Z knihy Proč jsme vůbec tady?) (vav)

Křížovka s vtípem (jihá)

Svatý Otec letí letadlem.

Přijde letuška a ptá se: „Svatý Otče, mohu vám nabídnout skleničku whisky?“

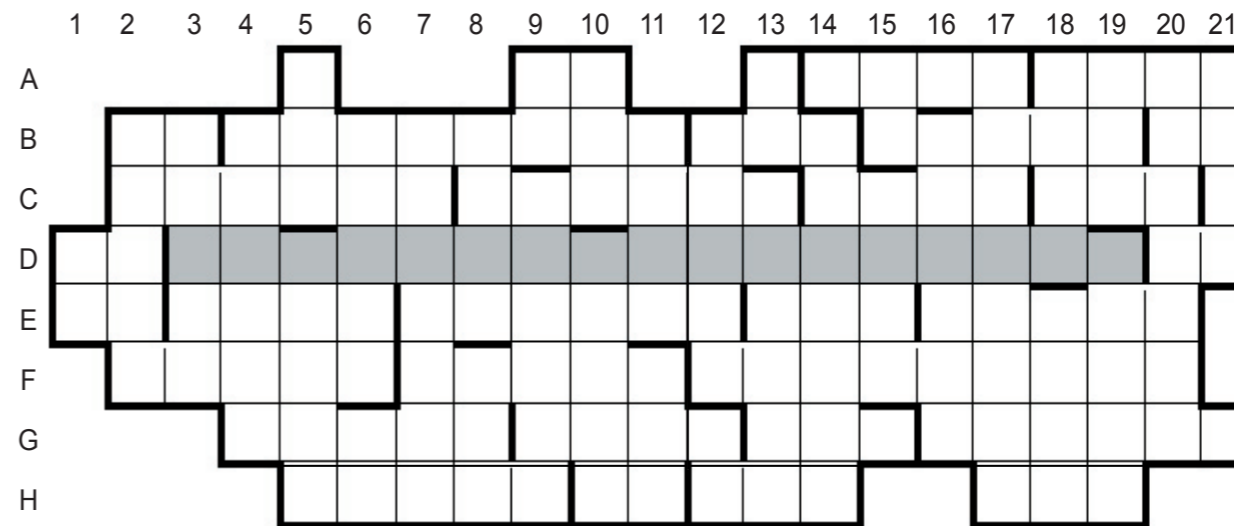
„A jak jsme vysoko?“, odvětil Svätý Otec.

„10.000 metrů nad mořem“, říká letuška.

„Tak to mi doneste minerálku“.

„A proč to?“, vyzvídá letuška.

Svatý Otec na to: „TAJENKA“.

- A: písmeno následující v abecedě po „Y“; iniciály Martina Kabáta; jednička římskými číslicemi; chodí s Mikulášem a andělem; značka nákladních automobilů vyráběných dřívě v Mnichově Hradišti,
 B: zkratka soboty; široký klobouk Mexičana; rozkazovací způsob od slova „hnout“; úlomek skla; slovo záporu,
 C: zákulisí nebo též postranní chodba ve významné budově - např. v Poslanecké sněmovně; řemen; co se rozestoupilo při putování Izraelitů z Egypta; zahrada s ovocnými stromy; druhé písmeno abecedy,
 D: SPZ vozidel šumperského okresu; TAJENKA; solmizační slabika,
 E: osobní zájmeno; žabí citoslovce; město, jehož bývalým starostou byl J. Čunek; značka elektrospotřebičů; anglicky „šavle“,
 F: medvídek pocházející z Austrálie (ve skutečnosti je to vačnatec); jedno z velkých světových náboženství; papežův okružní list určený biskupům,
 G: druh loveckého nože nebo též kopec v Hostýnských vrchách; vlast diktátora Saddáma Husajna; neobvyklý jev - zázrak; neoprávněně si přivlastnit,
 H: smrákat; zkratka pro kilojouly; prášek přenášený včelami; zkratka deníku „Albanian Deily News“,

- 1: solmizační slabika,
- 2: zvíře stříkající smrdutou tekutinu žijící v Americe,
- 3: malé ucho,
- 4: sloveso s významem „zbavovat uvažené brambory vody“,
- 5: zkratka zoologické zahrady; neupřímnost,
- 6: paštika „zlaté dědictví“; zvrtné zájmeno,
- 7: denní modlitba církve,
- 8: neshoda či svár (slovo napsat odspodu nahoru); anglicky „lyžovat“ - též německy „lyže“,
- 9: kozí slabika; přemístit tekutinu z nádoby do nádoby,
- 10: plovoucí kus ledu; na podzim se noci prodlužují a dny se .... (slovo napsat odspodu nahoru),
- 11: patřící oslovi; měsíc květen,
- 12: příjmení německého básníka Heinricha; zkratka pro kilopond,
- 13: předložka „v“ německy nebo anglicky; šle nebo šráky,
- 14: písmeno mezi „C“ a „D“; odborné označení pro slaboduchého člověka (s IQ 20 až 49),
- 15: písmeno „S“ napsané foneticky; patřící Olze; pětka římskými číslicemi,
- 16: písmeno mezi „Q“ a „S“; vytáhneme si trám z oka dřívě, než upozorníme bližního na to, že má v oku ....,
- 17: bylina se žlutými tečkovanými květy,
- 18: třpyt např. u vyleštěného nábytku; anglicky „pták“,
- 19: lepenkový pás používaný ve stavebnictví; ničivý vítr nad 118 km/hodinu,
- 20: křestní jméno bývalého řeckého premiéra Papandreu z let 1991 až 1993;
- 21: sloveso pro pocit, když někoho studí v nohou; zkratka pro tunu.

Pomůcky: AEG, sabre, bird

POZVÁNÍ NA CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

Bratři a sestry, na začátku postní doby se na Vás obracím jako biskup — delegát ČBK pro pastorační mládeže s velmi naléhavou výzvou: Myslete na mládež! Vedle obvyklého zamyšlení nad naším životem, s touhou po Boží blízkosti během postní doby, chceme vyburcovat Vaše svědomí k pronikavému zpytování o tom, jak se o naši mládež staráme. Nemůžeme ji přece nechat na pospas bezbřehému bezbožnému působení, kterého jsme svědky na všech stranách v nebyvalé intenzitě a dosud neznámých formách. Nenechte se strhávat plytkostí a slizkostí, kterou jsou zaplavena média. Kdo ví, jestli se ještě vzpamatujeme z hluku, který se vedral do všech koutů světa, i do naší země a prostoupil společný i intimní prostor. Kdo se to posmívá Kristu, když žádá čistotu srdce!?

Kristus před námi visí na kříži, abychom nezoufali. Vstal z mrtvých pro naši spásu. Rozumíme jeho oběti? Jsme schopni oběti? Neopouštějme Krista, vynikajícího učitele života, jak nám to prostě, pevně a moudře sdělují evangelia. Následujeme Krista Pána každý osobně a zároveň společně v církvi a s církvi.

Svatý otec Jan Pavel II. zavedl každoroční oslavy Svě-

tového dne mládeže. Slavíme je v okruhu Květné neděle s biskupy na celém světě. Svátý otec věděl, že je třeba mládež sdružovat. Nacházet způsoby a možnosti, aby se mladí mohli sejít ve víře, aby mohli vyjádřit svou radost a rostli v ušlechtilé lásce, v obohacujících vztazích, aby se naučili v modlitbě hledat svou životní cestu, nechali se inspirovat slovem Božím a hlavně aby zažili pravdu, kterou vyjádřil Pán Ježíš: „Kde jsou dva nebo tři v mém jménu, já jsem uprostřed nich.“ To se děje v různých společenstvích, ve farnostech, hnutích a řádech. To je chvályhodné a obdivuhodné.

Zvláštní příležitostí však může být a bývá právě zmíněné diecézní setkání mládeže s biskupem před Květnou nedělí. Chceme na ně pozvat tímto listem všechny mladé, a Vás ostatní prosíme o podporu v modlitbě a o zájem, s kterým budete mladé sledovat a podporovat.

Chceme právě tak už nyní a při této příležitosti **pozvat mladé lidi na letní celorepublikové setkání v Klokotech u Tábora 13.—18. srpna tohoto roku.** Těší nás, že se někteří už podíleli velmi účinně, s obětavostí, radostí a nasazením na přípravách.

Tolik si my biskupové přejeme oslovit všechny mladé a setkat se s Vámi.

Pro dobu postní, velikonoční i pro naše setkání kéž nám všem Pán Bůh požehná.

+ Mons. Jiří Paďour
biskup českobudějovický
delegát ČBK pro pastorační mládeže

Milí farníci,

biskup Paďour jménem všech českých biskupů zve mladé křesťany na 4. celostátní setkání mládeže, které se koná od 13. do 19. srpna 2007 na Klokotech v Táboře. Rád bych se k této iniciativě připojil. V naší farnosti sice není mnoho mladých křesťanů, kteří by aktivně žili s církvi, ale je docela možné, že je málo nosíme v srdci a ve svých modlitbách. Proto dovolte několik slov na vysvětlení k této iniciativě.

Jakou historii, jaký smysl a obsah mají tato setkání mládeže?

„Když se kardinál Wojtyła stal papežem, jistě se zaradovalo mnoho mladých, kteří jej znali spíše z výletů do hor než z kardinálského purpuru. Celý svůj život doprovázel mladé lidi na jejich cestě hledání pravdy a lásky. A nezměnil se ani v Římě. Píše o tom v knize Překročit práh naděje: „Kamkoli se papež vydá, hledá mladé lidi a mladí lidé hledají jeho. Ale ve skutečnosti nehledají jeho. Hledají Krista, který ví, co je v člověku.“ Tak tomu bylo i u nás na Svatém Kopečku u Olomouce a v Hradci Králové.

„V roce 1985 papež zahájil tradici světových dnů mládeže. Od té doby se také v diecézích na Květnou nedělí setkávají mladí s biskupy. Papež každým rokem pošle mladým své poselství, kde jim nabídne jasný program formace ve víře. Například v minulém roce šlo o výzvu objevit Lectio Divina. V tom, co započal Jan Pavel II., věrně pokračuje Benedikt XVI.

Žít z velkých akcí by jistě nebylo to správné. Je třeba obojí: jak každodenní poctivá práce ve farnosti, ve společenství, tak velké setkání. Je důležité pochopit, že na setkání se nechodí s postojem: Tak co mi tady předvedou, ale že křesťanské setkání vytváří každý účastník a to třeba jen tím, že se seznámí s několika novými lidmi nebo že někomu půjčí karimatku na sezení.“ (podle P. Jana Balíka)

Setkání připravuje Sekce pro mládež ČBK, hnutí a řehole. Účastníci v Táboře zakusí církev se širokou náručí, církev různorodou a zároveň sjednocenou okolo biskupů, církev mladou a plnou nadšení. Ze zkušenosti vím, že když mladí využijí šancí, které setkání nabízí, vrací se domů obohaceni a s novým zápalem se pouští do práce. Plodem setkání bývá i to, že mnozí mladí rozpoznají vlastní povolání.

Velice si přeji, aby mladí z naší farnosti přijali výzvu biskupů a zúčastnili se. Přihlášky jsou v sakristii, cena 700 Kč (dotuje Sekce pro mládež ČBK), věk účastníků od 14 do 30 let. Informace najdete na: www.tabor2007.signal.cz

P. Josef Janek

Kurz pro pastorační pomocníky

Dvouletý děkanátní kurz pro pastorační pomocníky pomalu končí. Účastníci ještě čekají dvě sobotní vyučování 3.3. a 17.3. Kurz bude zakončen společnou adorací 17.3. ve farním kostele. Letos kurzisté vstřebávali výuku v předmětech: církevní právo, církevní dokumenty, religionistika, biblistika, liturgika, církevní zpěv, věrouka, duchovní život. Za kvalitní výuku mohou poděkovat P.J.Jankovi, P.V.Mrázkovi, P.J.Červen-

kovi, P.O.Jiroutovi, P.J.Rosenbergovi. Účastníci kurzu prokáží znalosti ze

všech předmětů, závěrečné vyhodnocení by se mělo konat během mše sv. při příležitosti pouti manželů ve Štemberku.

SVATÍ NA OBRAZECH A OLTÁŘÍCH

Sv. Jan Nepomucký. Jan z Pomuku se narodil kolem roku 1340. O místě jeho narození nebylo nikdy pochyb, jde zcela jistě o tehdy trhovou ves Pomuk, náležející nedalekému cisterciáckému klášteru, jehož impozantní trosky pod Zelenou Horou jsou dodnes patrné. Četné požáry přežil raně gotický kostel sv. Jakuba, v němž byl s největší pravděpodobností Jan pokřtěn (není totiž známo, že by v Pomuku či sousedních Přesanicích byla ještě jiná svatyně). Na místě, kam pozdější tradice kladla světcův rodný domek, se dnes tyčí barokní chrám, zasvěcený Janově památce. Mnoho nevíme ani o Janových rodičích. Otec Velfin (Welfin) byl pomuckým rychtářem v letech 1355 - 1367. O matce budoucích světců žádná zmínka neexistuje. Některé prameny sice hovoří o tom, že byla příslušnice pomuckého rodu Hasilů, ale tento údaj nelze prokázat.

Základy vzdělání Jan získal ve škole, která byla zřízena už kolem roku 1344 při farním kostele sv. Jakuba. Další studia, která měl údajně absolvovat v Žatci, ne-

byla prokázána. Naopak je doloženo, že Jan studoval na Vysokém učení v Praze a patřil mezi nejlepší žáky.

Janovu cestu ke slávě i tragickému konci ukazuje tento chronologický přehled:

1369: veřejný notář v Praze
1380: oltářník v katedrále sv. Víta
1383-1387: studia církevního práva v italské Padově
1387: kanovník u sv. Jiljí a doktor dekretů
1389: kanovník vyšehradské kapituly, dále generální vikář arcibiskupa pražského ve věcech duchovních
1390: Jan vyměňuje dne 26.srpna své farářství u sv. Havla za úřad arcijáhna žateckého
20.3.1393: umírá Jan na mučidlech, jeho tělo je svrženo z kamenného mostu do Vltavy

17.4.1393: Janovo tělo se zachytilo na pravém břehu Vltavy, kde ho našli cyriaci z nedalekého kláštera, a ti Jana pohřbili.

31.5.1721: papež Inocenc XIII. prohlašuje Jana Nepomuckého za blahoslaveného 19.3.1729: papež Benedikt XIII. prohlašuje Jana Nepomuckého za svatého

Příčin, z nichž nakonec vykristalovala Janova smrt, bylo několik. Hlavním důvodem bylo církevní schizma, a z toho vzniklé nepřátelství mezi králem Václavem IV. a arcibiskupem Jenštejnem. Králi velmi záleželo na tom, aby mohl ovlivňovat dosazování biskupů a dalších vyšších církevních hodnostářů. V roce 1393 se tyto spory vyostřily v souvislosti s volbou nového kladrubského opata. Historické prameny hovoří o tom, že Jan zemřel proto, že stvrdil volbu kladrubského opata, a také proto, že byl úředníkem pražského arcibiskupa Jenštejna, králova úhlavního nepřítele. Jiné prameny zase uvádějí jako dominantní příčinu Janovy smrti skutečnost, že se opovážil kritizovat samotného krále. A jako další

možná příčina se uvádí, že Jan nechtěl vyjevit králi zpovědní tajemství královny. Nelze jednoznačně prokázat, co bylo pro tragický skon světce hlavním důvodem, mnohé však nasvědčuje tomu, že právě zachování zpovědního tajemství dovedlo krále až k nepřičetné nenávisti. O tom svědčí především králova nebyvalá aktivita v mučírně. Vždyť osobně Jana páčil na boku pochodní, aby vyzvěděl potřebné. Aby se pak definitivně zbavil umučeného světcova těla, vydal rozkaz svrhnout ho večer do Vltavy v místě, kde nyní na Karlově mostě stojí socha sv. Jana.

Ostatky sv. Jana Nepomuckého jsou uloženy v chrámu sv. Víta. Projem velké úcty a vážnosti k jeho osobě jsou stovky soch, umístěných převážně na mostech nejen v našich zemích, ale i v zahraničí.

Sv. Jan Nepomucký je považován za patrona vod. Janovy atributy poznáme snadno na první pohled: kněz v rochetě a biretem s pěti hvězdami kolem hlavy, držící v náručí krucifix a případně ještě palmu. Ta je symbolem vítězství, pět hvězd zase připomíná legendu, podle níž našli rybáři ve Vltavě jeho mrtvé tělo. Hvězdy symbolizují i pět ran Kristových a pět liter slova TACUI (mlčel jsem), které společně s prstem před ústy připomíná zachování zpovědního tajemství. Sv. Jan Nepomucký je jediným světcem vedle Panny Marie, jehož svatost je naznačena hvězdami. Dále se můžeme setkat i s dalšími atributy, jako je jazyk (zachován v lebce neporušený, nové výzkumy však ukazují že se jedná o mozkovou tkáň), staroboleslavské paladium (podle barokní legendy putoval světec do Staré Boleslavi), most, kotva či chudás, kterému udílí světec almužnu.

Obraz se sv. Janem Nepomuckým je umístěn na prvním levém bočním oltáři vlevo při vstupu do kostela. (jako)

Postní doba je čas příhodný

Ve 2. listu Kor 6,1n slyšíme velmi důležitou výzvu pro postní dobu: „*Jako spolupracovníci na tomto díle vás napomínáme, abyste milost Boží nepřijímali naprázdno, vždyť je psáno: 'V čas příhodný jsem tě vyslyšel, v den spásy jsem ti přispěl na pomoc.' Hle, nyní je čas příhodný, nyní je den spásy!*“

Tato postní doba by měla být obdobím zvláštních Božích milostí pro každého z nás. Je potřeba tedy udělat něco pro to, abychom byli této Boží milosti otevřeni, aby toto Boží působení, a v této době nevyznělo naprázdno.

Apoštol Pavel píše: „Hle, nyní je čas příhodný, nyní je den spásy!“ Bůh každému z nás nabízí své milosti v této době. Tyto milosti nám neudělí jindy než v této době.

Ve výroku: „*Hle, nyní je čas příhodný, nyní je den spásy!*“ - je velmi důležité toto „**NYNÍ!**“. Proč? Budeš-li se trápit svou

minulostí nebo budeš-li se stále zabývat tím, co jsi prožil včera, budeš-li se stále zabývat myšlenkami, jaké to bylo kdysi, budeš duchem mimo, nebudeš Bohu otevřený.

Budeš-li myslet na svou budoucnost, jaké bude zítra počasí, co tě zítra bude čekat, co budeš dělat, budeš-li stále přemýšlet nad svou budoucností, nebudeš k dispozici Bohu. Je potřeba si opět uvědomit, že svou minulost už nemáme ve své moci, ta už je pryč. Tu můžeme pouze odevzdat do Božího milosrdenství, zvláště jestliže jsme ji prožili špatně.

Také svou budoucnost ještě nemáme ve svých rukou, ta teprve přijde, a tu máme především svěřit do Boží prozřetelnosti, spolehnout se na Pána, že on ji dobře zná, jemu ji můžeme s důvěrou svěřit.

Co však můžeme ovlivnit je toto naše „**NYNÍ!**“, tento přítomný okamžik, protože ho můžeme prožít s Bohem a nebo bez Boha; můžeme tento přítomný okamžik prožít naplno a nebo ho promar-

nit. Postní doba je jedinečný čas, který můžeme více věnovat Bohu. Jsme povoláni prožít tuto dobu jako přípravu na velikonoce. Promarnění této doby by znamenalo promarnit Boží dar.

Co bychom tedy měli dělat, aby tyto chvíle a tyto dny byly pro každého z nás časem příhodným a dobou spásy? Apoštol Pavel píše v dalších verších: nedávat nikomu pohoršení, aby nebyla služba Bohu uvedena v potupu. Máme se naopak projevovat jako Boží služebníci, kteří dovedou pro Kristovo evangelium leccos vytrpět. Dále vyjmenovává různé vlastnosti, které bychom měli prokazovat, patří mezi ně trpělivost, dobrotivost, láska, spravedlnost a další.

Jestliže budeme patřit Bohu, budeme jistě dobře prožívat

ŽEHNÁNÍ VARHAN V ČERVENCE

V neděli 11.2., právě v den nezávazné památky Panny Marie Lurdské se se konečně farnici z Červenky u Litovle dočkali. V kostele při mši sv. odpoledne se po dlouhé odmlce rozezněly opravené varhany. Slavnostního žehnání varhan se zúčastnil velký počet věřících i nadšenců z řady farníků místních, ale i poutníků. Varhany byly, jak už to v kostelích bývá, značně poškozeny červotočem a prakticky po dlouhá léta nebyly použitelné. Opravy se ujala varhanářská firma Stavinoha z Valašské Bystřice. Z pohledu odborného se však jednalo jen o střední opravu. Část rozpadlých částí bylo nutno nahradit, pišťaly byly vyčištěny a naladěny, bylo také opraveno dřevěné točité schodiště na kůr. Slavnost celeburoval biskup Hrdlička, který také varhany na začátku mše požehnal, pak už se chrámem rozeznělo jásavé olejníkové „Sláva“. Mše byla doprovázena zpěvem malého sboru pana Zadiny. V promluvě biskup Hrdlička mimo jiné uvedl:

„Písmo svaté říká i o nás, že jsme královským lidem, královským kněžstvem a při křtu jsme byli pomazáni královskou důstojností. Proto jako Boží děti i my si zasluhujeme být ve své chvále doprovázeni královským nástrojem varhan.“

Obnova varhan je velice nákladná a náročná a dlouhodobá práce. Každá pišťala musí být očištěna a naladěna.

Těch pišťal jsou tam stovky a každá je jiná. Liší se od sebe tvarem, velikostí, materiálem, výškou tónu, zabarvením tónu, silou hlasu - dá se říci, že tam nenajdeme dvě úplně stejné, identické pišťaly.

Platí to i o nás. Každý z nás je nástrojem svého druhu. Originálním, neopakovatelným. Svatý František nás učil modlitbě: Učiň mě, Pane, nástrojem! Nástrojem pokoje, dobra, lásky. I my jsme každý jiný. Lišíme se věkem, velikostí, povahami, vzděláním a mnoha dalšími rozdíly. A to všechno se má spojit v jednotě a rozeznít k Boží oslavě.

Ale my víme, že pokud varhany nejsou v pořádku, mohou také znít falešně, vydávat různé nepříjemné zvuky nebo mohou být úplně mimo provoz. To platí jistě i o nás. I lidské společenství, ať už je to rodina nebo obec nebo farnost, může na jedné vytvářet krásné soužití lidí dobré vůle, kteří usilují o společné dobro a vzájemnou pomoc, ale přiznejme si, že to může být i naopak. I mezi námi lidmi jsou sklony k nejednotě, závistí, sobectví a je i mnoho jiných podob zla, které rušivě znehodnocují nebo znemožňují pokojné soužití.

Varhany jsou tedy úžasným podobenstvím o církvi, a o nás všech. I my, lidé, potřebujeme obnovit ten živý královský nástroj našeho soužití v rodinách, v církvi, ve farnostech. Je třeba začít každý u sebe. Ježíš Kristus je onen

postní dobu, budeme žít naplno přítomný okamžik a přispějeme tím ke spáse své i jiných! Právě proto je důležité se v postní době oprostít ode všeho, co není Bůh, oprostít se od všeho, co nás může vtahovat do myšlení tohoto světa... A především se oprostít od sebe samého, svého sobectví. Jak? Čím více se budeme odevzdávat Bohu a budeme ho milovat, tím více budeme zapomínat na sebe a myslet na něj.

„Hle, nyní je čas příhodný, nyní je den spásy!“ Otevřme se Pánu, snažme se žít v jeho přítomnosti, žít toto „nyní“, tento přítomný okamžik, ve kterém nás Bůh chce naplnit svou milostí.

(JJ)

základní čistý tón celého stvoření. Kdo se snaží naladit své vlastní srdce podle jeho Srdce, ten vnáší jeho harmonii, pokoj a krásu do našeho světa.

Vždy, když se rozezní zvuk tohoto obnoveného nástroje, ať nám připomene to, že i my máme souznít se svým Bohem a Tvůrcem a tím i sami mezi sebou ve všech vztazích: manželských, rodičovských, sousedských, přátelských, prostě ve všem, co nás spojuje. Když se varhany rozezní naplno, říká se tomu pléno varhan. Kéž se i naše víra v životě rozezní v pléno, tedy naplno, přesvědčivě a radostně.“

Opravený nástroj patří spíše k menším svého druhu, zvukový výběr je poplatný vkusu v době vzniku těchto varhan, není určen ke koncertním účelům, avšak pro potřeby liturgie zcela vyhoví.

(jako)

peut P. Marek Jargus nám řekne něco o drogová závislosti P. Josef Pelc poodhalí psychickou manipulaci v sektách.

A další...

. Možnost adorace, svátosti smíření

. Mše svatá s otci biskupy (14.00)

. Setkání se starými i novými kamarády

Praktické informace: Začíná se v 9:30 a končí se v 15:45 h. S sebou karimatku na sezení, jídlo na celý den (čaj zajištěn), příspěvek 20 Kč (jako spoluúčast na částečném uhrazení nákladů spojených se setkáním), otevřené srdce, kamarády a dobrou náladu!

Kontakt a další informace: Arcidiecézní centrum pro mládež, Biskupské nám. 2, 771 01 Olomouc. Tel.: 587 405 244, e-mail: mladez@arcibol.cz, web: www.ado.cz/mladez

SMÍRČÍ KŘÍŽE, KŘÍŽE, BOŽÍ MUKA

Při výletech a vycházkách se můžeme často setkat s drobnými kamenickými pracemi, které nezaměnitelným způsobem dotváří ráz české krajiny. Jedná se především o kříže a boží muka. A ačkoliv jsou to objekty vcelku časté, pro mnoho lidí představují spíše velkou neznámou. Už i samotný název „boží muka“ si mohou někteří lidé vykládat jako označení zcela jiných výtvorů, jako jsou třeba kamenné kříže. My se seznámíme s tím, co které termíny opravdu znamenají, s pozadím staveb jednotlivých křížů a kapliček. Jsou to pomníky historie, které mohou mnohdy pomoci v dějepisném bádání. Často jsou neživými svědky událostí, na které by se bez nich už zapomnělo.

1. Smírčí kříže

Smírčí kříže jsou prvním objektem, se kterým se můžeme setkat. Většinou to jsou robustní, až 1,5 metru vysoké kamenné kříže. Dále do této skupiny řadím ještě tzv. křížové kameny a kruhové stély. Vypadají sice trošku jinak, ale charakterem a okolnostmi vztyčení si jsou se smírčími kříži velmi blízké. Křížové kameny mají vzhled obdélníkové stély s reliéfem kříže. Často bývají doplněny dalšími rytými ornamenty (zbraně, znaky, nástroje) a nebo nápisem. Zato kruhové stély bývají bez speciální výzdoby. Tvoří je většinou jen kruhová deska s podstavcem, na které je opět reliéf kříže, nejčastěji keltského, templářského nebo maltézského.

Tradice vztyčování smírčích křížů sahá nejspíše do dob gotiky. Obecně je velmi těžké stanovit stáří křížů; k přiblížení tohoto problému je ale potřeba seznámit se nejprve s příčinami jejich stavby.

Nábožensky založená středověká společnost znala dobře tradici pokání. Poutní cesty Evropou, pašijové slavnosti, tam všude se člověk oprostoval od svých hříchů a snažil se dosáhnout smíření s Bohem. A odčinění viny se promítlo i do trestního řádu. Pouhá metoda oko za oko se zdála duchovně nedostačující. Proto se někdy ukládala, jako část rozsudku, povinnost vytesat (později i třeba jen nechat dát vytesat) kříž na usmíření duše a rodiny obětí. Pojetí trestu se lišilo

kraj od kraje. Někde to byla pouze výroba smírčího kříže, jinde šel provinilec i po tomto usmíření duše zabitého na popraviště.

Smírčí kříže tedy vznikaly jako trest nebo jako připomínka neštěstí. Některé z nich jsou spojeny s tzv. smírčími smlouvami. Najdeme je především ve starých úředních knihách rychtářských, patrimoniálních a klášterních.

Smírčí charakter křížů převažoval ve středověku a raném novověku; od 18. století se kamenných křížů začalo používat spíše jako upomínky neštěstí, např. upomíná na zásah bleskem. A protože bývaly staré smírčí kříže spojeny se smlouvami, které se už dávno ztratily, je jejich datace velmi obtížná. Zato mladší kříže už bývají často opatřeny i vysvětlujícím nápisem, někdy barvitě vyličujícím celou událost.

Spojitosť s původem má i další reliéfní výzdoba křížů. Na mnoha totiž můžeme rozpoznat nezřetelné obrysy vražedných zbraní, případně cechovních znaků, připomínajících původní povolání

oběti. Tak můžeme nalézt meče, dýky, sekery, bitevní tesáky, cepy, kopí a často i kuše. A z cechovních znaků to jsou nejčastěji rohlíky a nůžky. (Nelze ale vyloučit, že sekera na některých křížích nemůže znamenat také odznak cechu řeznického). Hlavně takovéto reliéfy daly vzniknout pověstem, které se v mnoha regionech opakují a které vypráví o zabití svatebčanů, souboji děveček srpy z nešťastné lásky a o úkladných vraždách tovaryšů mistry, kteří poznali, že tovaryš je šikovnější a schopnější než oni. Zvláště pověst o zabitých svatebčanech je oblíbená v místech, kde na jednom místě nalezneme křížů vícero. Takové skupinky ale vznikaly svážením křížů z jiných lokalit na jedno místo.

Ale ne všechny kříže (nebo kameny

se znakem kříže), jsou smírčí. V krajině můžeme nalézt i mezníky, nesoucí znamení kříže. Takových kamenů, stesných do jehlanu či kvádry a s vyrytými kříži na jedné či více stranách a na vrcholu, se dá najít dost. Opravdu patřily mezi mezníky. Ale i smírčí kříže mohly sloužit jako pomůcky pro vytyčování hranic, ale to byla pouze jejich sekundární funkce. Využívalo se toho většinou v případech, kdy bylo umístění kříže v podvědomí lidu dobře známo a pozemkové knihy se na něj odvolávaly jako na pevný bod.

Jsou tu ještě další domněnky; na některých kamenech je vyryt nebo vytesán obraz meče, kopí nebo sekery, jsou situované poblíž zemských stezek nebo u starých obchodních cest. Jsou to tzv. salakvardy (od -salva guardia-), označující, „že cesta stojí pod ochranou moci veřejné a že pocestné kupecké průvody provází ochranná stráž, čili salakvarda...“

Ve snaze zabránit svévolnému a nekontrolovatelnému přemísťování mezníků byli zajišťováni svědkové jejich

správného umístění. Způsob jejich získávání byl někdy velmi originální. Při osazení kříže dostal na příslušném místě vybraný chlapec peněžitý dar nebo na něm byl vykonán tělesný trest. Tyto úkony měly zaručit, že si dotyčný místo bude nadosmrti dobře pamatovat a bude pak schopen při případném sporu dosvědčit, zda s mezníkem bylo po hnuto.

Kříže byly někdy snášeny k vesnicím. (O těchto křížích, stojícím na návsích a polích si něco povíme v příštím čísle časopisu). Svážení křížů totiž mohlo

sloužit k označení katolické vesnice. V dobách katolické reformace bylo vykolem v obcích symbolicky zviditelnit vítězství katolicismu. Pokud se v okolí vsi nalézal smírčí kříž, nebylo nic jednoduššího než jej vyzvednout a převést před ves. Když nikde žádný nebyl, nezbývalo než jej vyrobit.

Oba dva kříže na obrázku jsou ze Střelíc. Ten vlevo se nachází na levé straně silnice při vjezdu do Střelíc před odbočkou k Havlíčkům, vpředu má vyryt symbol sekery. Druhý vpravo má vyryt erb se znaky IGZS (nebo 16ZS) a je umístěný nedaleko pomníku za křížovatkou směrem k restauraci Colchi.

(jako)